

[Aksel Larsen.]

nordisk toldunion på samme tid. Jeg kan ikke indse, hvorfor det ikke skulle være muligt, når man skaber den nordiske union, derefter at indpasse den i et europæisk-økonomisk samarbejde, som naturligvis ikke kan blive og ikke bør blive det nuværende fællesmarked, men noget helt andet, betydelig bedre og mere acceptabelt. Jeg er som sagt uenig med handelsministeren, og jeg er noget deprimeret over, at han på den måde kan skifte politik. Jeg vil tilføje, hvad der er sagt af socialdemokratiets formand, at regeringen jo har haft fuld dækning i det danske folketing for den nordiske linje. Det skulle regeringen tænke på, og så skulle den lade være med at bringe denne nordiske linje i vaklen.

Tillad mig et par bemærkninger til udenrigsministeren, selv om jeg som tidligere sagt ikke i særlig grad kan få tid til at komme ind på udenrigspolitik. Udenrigsministeren har forklaret over for hr. Gert Petersen, at hvad Biafra angår, er landet kun anerkendt af 4 afrikanske lande og ikke af nogen stormagter. Ja, det hænger jo sammen med stormagternes interesse i olien i Nigeria og Biafra, og det tragiske er, at to stormagter, de to såkaldte supermagter, forsyner regeringen i Nigeria, som er en diktaturregering, med allehånde rædselsfulde våben til anvendelse mod civilbefolkningen i Biafra og samtidig derved støtter dens forsøg på at udsulte Biafra. Men det er ikke noget argument for, at vi ikke skulle anerkende Biafra og derved forsøge at skaffe opmærksomhed internationalt for, at der må føres en anden politik.

Ministeren siger, at den svenske flyver von Rosens aktioner har været skadelige; man kan se, hvordan det er gået med nedskydningen af en svensk Røde Kors maskine. Han benytter dette til at sige: tænk nu, hvis vi anerkendte Biafra, så ville det vel nok få følger med hensyn til gennemførelsen af det humanitære hjælpearbejde. Jeg er bange for, at det humanitære hjælpearbejde ikke kan klare denne sag. Det er godt med det humanitære hjælpearbejde, vi skal ofre på det; men det var bedre; hvis vi kunne bringe krigshandlingerne til ophør. Jeg tilstår, at jeg nærer den største beundring for von Rosen og for hans indsats. Jeg godkender i hvert fald hans id,

selv om man jo aldrig kan være sikker på, at ikke sådanne handlinger som von Rosens benyttes som påskud til at foretage yderligere terror og udsulningsaktioner. Det var noget, som kunne forhindre, hvis man kunne få de stormagter, der blander sig i forholdene til fordel for diktaturregeringen i Nigeria, til at optræde på en anden måde, og her er det jeg synes, Danmark burde forsøge at gøre en indsats; den være sig stor eller lille, den ville sikkert blive bemærket, hvis man gjorde det ved at anerkende Biafra.

Så vil jeg tilføje, at udenrigsministeren heller ikke vil have, at vi anerkender Nordvietnam, i hvert fald ikke for tiden, for tiden er ikke inde. Hvad er begrundelsen for det? Det kan vel ikke være von Rosens aktioner i Biafra, der kan være grund til det; der må altså være andre grunde. Jeg konstaterer kun, at når det drejer sig om disse lande og disse folk, har man skiftende argumenter, men man har stadig væk det synspunkt, at man ikke skal foretage sig noget, som kan få stormagterne og navnlig én bestemt stormagt til måske at synes lidt mindre godt om Danmarks udenrigspolitik.

Jeg kan ikke komme ind på alt, hvad ministre har sagt, og derfor heller ikke komme ind på alt, hvad statsministeren har sagt; men kun notere, at det er meget godt at hævde, at regeringens politik ikke er brudt sammen. Jeg mener, jeg dokumenterede det nøje, og det viser også kendsgerningerne.

Så siger statsministeren, at regeringen er forhandlingsvillig, men naturligvis kun hvis et enigt folketing vil stå bag regeringens finanspolitik. Det var da en mærkelig forhandlingsvilje på forhånd at stille den betingelse. Det kan vi aldeles ikke gå ind på. Men statsministeren, som sagde, han gerne ville tale om det, der var sagt om samarbejde og samarbejdsvillighed og samarbejdsvilkår, gik totalt uden om det, som er det væsentlige, nemlig at denne regering har indført et sådant system, at når man har forhandlet sig til rette i regeringen og mellem regeringspartierne, kan der ikke ændres i det resultat, man er nået til, medmindre hvert enkelt regeringsparti siger ja til eventuelle ændringer. Der må ikke flyttes så meget som et komma, uden at hvert eneste regeringsparti skal sige: ja, det tillader vi.